

ДЕН 1

31 МАРТ, 2020

Викайте ми 1А. Аз съм домоуправителката на кооперация, намираща се на улица „Ривингтън“ в Долен Ист Сайд, град Ню Йорк. Въпросната кооперация е шестетажна, няма асансьор и носи нелепото име Фърнсби Армс, реално е окаяна дупка, която някой отдавна е трябвало да събори. Определено изостава драматично от величавата юпификация на квартала. Доколкото ми е известно, тук никога не са живели знаменитости, нито серийни убийци, нито подривни елементи като художници на графити, нито прословути с пиянството си поети, радикални феминистки и още по-малко бродуейски музикантчета от началото на двайсети век, мечтаещи за билет до манхатънската Тин Пан Али, меката на музикалните продуценти по онова време, далеч преди Великата депресия. Е, може и да е имало едно-две убийства – сградата би била идеалният мизансцен, – но нищо, което да стигне до първа страница на „Ню Йорк Таймс“, нито до последната впрочем. Истината е, че почти не познавам обитателите на сградата. Нова съм тук, получих работата преди няколко седмици, горе-долу по времето, когато затвориша града заради Ковид. Апартаментът върви с работата. Номерът му – 1А – остави у мен погрешното впечатление, че жилището се намира на първия етаж. Когато пристигнах тук обаче – а по онова време вече беше късно да бия отбой, – истината лъсна. Апартаментът се намираше в сутерена, беше тъмен като килера за метли на Хадес и на всичкото отгоре нямаше покритие на мобилните телефони. В тази сграда сутеренът се води първи етаж, вторият етаж реално е първият етаж и така нагоре, до шестия. Пълна измама.

Домоуправителската заплата във Фърнсби Армс е смешна, но аз бях отчаяна, когато се съгласих, а и поне нямаше да свърша на улицата. Баща ми е румънец, дошъл тук като тийнейджър, по-късно се оженил, а през целия ми съзнателен живот си скъсваше задника от работа като домоуправител на една сграда в Куинс. По някое време съм се родила аз. Когато бях на осем, майка ми си тръгна и не се върна. Аз се влачех с татко, когато той поправяше течащи кранове, сменяше електрически крушки и даряваше мъдрост. Бях много сладко дете, затова той ме водеше със себе си като гаранция за по-големи бакшиши. (Още съм си сладка, много благодаря.) Баща ми беше от онези домоуправители, с които хората обичат да споделят. Докато той отпушваше запушени

тоалетни или слагаше отрова за хлебарки, обитателите си изливаха душата. Той им съчувстваше, утешаваше ги и ги благославяше. Винаги имаше на разположение по някоя стара румънска поговорка за утеха или позабравена мъдрост от Карпатите – това, плюс румънския му акцент, му придаваше особено дълбокомислие. Хората в сградата го обожаваха. Поне някои от тях. Аз също го обичах, защото в поведението му нямаше нищо измамно. Той наистина си беше такъв – топъл, мъдър и грижовен баща, който се прави на строг. Имаше само един недостатък – донесъл беше със себе си твърде много от Европа и не осъзнаваше как Америка всеки ден му бръсне задника до голо. Да кажем, че аз не съм наследила неговия мил и всеопрощаващ нрав.

Татко искаше друг живот за мен, а не и аз като него да отпушвам хорските тоалетни. Пестеше като луд, за да ме прати в колеж. Получих баскетболна стипендия за Щатския университет на Ню Йорк и планирах да стана спортна журналистка, по-точно да коментирам мачове. Доста спорихме за това – тате искаше да стана инженерка още откакто спечелих наградата за роботика на онзи научен панаир, спонсориран от „Лего“, в пети клас. С колежа не се получи. Изритаха ме от баскетболния отбор, когато дадох положителна проба за трева. Скоро след това отпаднах заради невзети изпити, а тате остана с дълг от трийсет хиляди долара. В началото не бяха трийсет хиляди, а само малък заем, който да подпомогне стипендията ми, обаче с лихвите сумата порасна като тумор. След като напуснах университета, известно време живях във Върмонт, където ме издържаше любовницата ми, обаче стана една бяла и се върнах да живея при баща си, бях сервитьорка в „Червеният омар“ в мола в Куинс. Когато алцхаймерът на татко се влоши, започнах да го покривам в сградата, доколкото ми беше възможно, поправях това-онова сутрин, преди да отида на работа. Уви, след известно време една гадина от съседите, крастава жаба пар ексаланс, го наклепа пред собственика и той принуди тате да се пенсионира. (Понеже разполагах с ключове за всички апартаменти в сградата, набутах голям плик с кубчета лего в кенефа на краставата жаба за благодарност.) Наложих се да настаня татко в дом за възрастни. Пари нямахме, затова щатът го настави в един център за хора с деменция в Ню Рошел. „Вечнозелената къща.“ Какво име само. Вечнозелена. Единственото зелено нещо там бяха стените – с онзи гаден оттенък на повръщано, характерен за лудниците, сецате се за кой цвят ви говоря. „Елате заради стила на живот. Останете доживот.“ В деня, когато го закарах там, тате ме замери с чиния фетучини. Преди локдауна го посещавах при всяка възможност,

което не беше често, заради астмата ми и поради нескончаемата катастрофа, в която живеех. Лайно-строфата, позната още като Моя живот.

Започнаха да ме засипват сметки, свързани с лечението и престоя на татко в центъра, а уж здравната каса трябваше да покрива всичко. Обаче не, не покрива. Само почакайте старостта и болестите да почукат на вратата ви. Да бяхте видели петсантиметровата купчина със сметки, която подпалих в едно кошче за боклук и така задействах противопожарната аларма. Това беше през януари. Сградата нае нов домоуправител – мен не ме искаха, защото съм жена, нищо че познавах сградата по-добре от всеки друг – и ми дадох едномесечно предизвестие да се изнеса. Уволниха ме и от „Червеният омар“, защото бях пропуснала твърде много смени покрай баща си. Накратко, останах без работа, много скоро щях да остана и без дом, и стресът от тази ситуация предизвика нов астматичен пристъп, толкова тежък, че ме закараха по спешност в Презвитерианската болница, където ме включиха на разни машини. Когато ме изписаха, установих, че някой ми е изнесъл багажа от апартамента – всичко, включително нещата на татко. Разполагах кажи-речи само с телефона си и слава богу, защото в пощата ме чакаше имейл с предложение за тази работа във Фърнсби на улица „Ривингтън“, която уж включвала и мебелиран апартамент, и така аз налапах въдицата.

Всичко се случи много бързо. Онова с коронавируса беше само любопитна новина в края на емисиите за дребен проблем на гъза на географията, а после, за нула време, се превърна в глобална пандемия току под носа ни. Планирала бях да ида при татко веднага щом си намеря нова квартира, а междувременно се свързвах с него по Фейстайм в Оповръщано-зелената къща почти всеки ден с помощта на един санитар. А после изневиделица пратиха Националната гвардия да заварди Ню Рошел и тате се озова блокиран в епицентъра на бурята. И още по-лошо, вече не можех да се свържа с никого в старческия дом, не вдигаха нито на регистратурата, не вдигаше онзи санитар, татко също не си вдигаше мобилния. А аз звънях ли, звънях. Отначало даваше свободно до безкрай – или това, или някой сваляше слушалката от телефона на рецепцията и постоянно даваше заето, – или гаден компютърен глас ми казваше да оставя съобщение. През март затвориха тотално града заради Ковид, а аз се озовах в гореспоменатия

сутеренен апартамент, пълен с всякакви боклуци, в окаяна сграда, чиито обитатели не познавах.

Беше ми малко нервно, защото повечето хора не очакват домоуправителят им да е жена, обаче съм висока метър и осемдесет, силна съм като бик и никаква работа не ме плаши. Тате все казваше, че съм *stralucitor*, което на румънски означава сияйна. Сигурно си мислите, че всички добри бащи говорят така, обаче в моя случай си беше вярно. Мъжете ме засипват с внимание – нежелано, понеже не ходя по този бряг, – но това не ме притеснява. Нека кажем само, че съм си имала достатъчно вземане-даване с наточени мъже в миналото, които едва ли ще забравят някога сблъсъка си с моя милост, така че сегашната ми работа няма с какво да ме изненада. Така де, Дракула ми е бил далечен прапрадядо или така поне твърди тате. Не тъпият холивудски вампир при това, а Влад Дракула III, познат също като Влад Цепеш, с чийто кол са се запознали безчет саксонци и отоманци. Мога да разглобя и поправя всичко. Мога наум да разделя петцифрено число на двуцифрено, а веднъж наизустих първите четирийсет цифри на числото пи и още мога да ги рецитирам. (Какво да ви кажа – обичам числата.) Не очаквам да се задържа вечно във Фърнсби Армс, но работата не ме плаши. Пък и вече няма как да разочаровам тате.

Когато се пренесох тук, предишният домоуправител вече си беше заминал. Явно не във всяка сграда изнасят целокупно багажа на напускащия домоуправител, а в тази никак не се бяха постарали, така че апартаментът беше задръстен с боклуците му и това не е хипербола. Онзи тип явно е бил нещо като вехтошар. Почти не оставаше място за придвижване, затова се хванах да сортирам всичко на две купчини – едната за eBay, другата за боклука. Повечето си беше чист боклук, но имаше и неща, които биха могли да се продадат, както и едно-две, които можеха да се окажат ценни. Споменах ли, че имам нужда от пари?

За да придобиете представа какво заварих, ето нещо като непълен списък – шест дългосвирещи плочи на Елвис, вързани с мръсна панделка, стъклени ръце в молитвена поза, буркан със стари жетони от метрото, картина на Везувий върху опънато черно кадифе вместо платно, чумна маска с дълъг закривен клюн, пълна с документи чанта, синя пеперуда, закарфичена в кутийка, лорнет с фалшиви диаманти, пачка стари гръцки банкноти. Най-готина беше металната урна, пълна с прах и гравирани надпис „Уилбър П. Уортингтън III, почивай в мир“.

Уилбър сигурно е бил куче, макар че може да е бил питон или голям хамстер, кой да знае. Търсех, обаче така и не намерих нищо лично, което да ми подсказва що за човек е бил старият домоуправител, дори името му не открих. Затова започнах и за него да мисля като за Уилбър. Представях си го като вечно намусен и небръснат старец, който оглежда преценяващо счупена прозоречна щора и току сумти, издал напред влажни устни. „Уилбър П. Уортингтън III, домоуправител, Фърнсби Армс.“

Накрая в килера открих съкровище, което пу ми беше на сърце – пълни наполовина бутилки с алкохол във всички цветове на дъгата и от всякакъв вид, плътно една до друга по всички рафтове от горе до долу.

Чантата с документи събуди любопитството ми. Имаше всякакви неща вътре, сякаш домоуправителят ги е сбирал откъдето му падне. Някои бяха много стари, напечатани на пишеща машина, други бяха принтирани, трети – писани на ръка. Не бяха официални документи, както предположих в началото, поне не всичките, а нещо като разкази от първо лице, напълно неразбираеми и хаотични, без начало и край, без сюжет и без име на автора – просто случаен набор от нечии парченца живот. Често липсваха страници, случваше се някой разказ да свърши по средата на изречението. В чантата имаше и няколко дълги писма, както и неразбираеми правни документи. Сега всичко това беше мое, види се, и изведнъж ми стана зле при мисълта, че тези чужди неща съставляват единствените ми вещи понастоящем и насила са заменили моите неща, които някой беше изринал от сградата, за която татко се беше грижил толкова години.

Но сред боклуците в апартамента имаше и голяма папка, от онези, в които можеш да добавяш почти безкрайно количество листа, оставена самичка върху дървено бюро с белещ се лак, а отгоре ѝ – надъвкана евтина химикалка. И като казвам „надъвкана“, имам предвид наполовина изядена. Тайнственият ми предшественик беше видял сметката на поне два сантиметра в горния ѝ край. Плътът на бюрото беше кажи-речи единственото подредено място в апартамента. Папката, която реално си беше книга от типа „направи си сам“, моментално привлече вниманието ми. Заглавието на корицата беше изписано с готически шрифт и гласеше: „Библията на Фърнсби“. На първата страница старият домоуправител беше залепил листче с послание към новия домоуправител – към мен, тоест, – в което

обясняваше, че си паднал аматьор психолог и запален наблюдател на човешката природа, а това били изследователските му бележки върху обитателите на сградата, събирани с години. Наистина бяха адски подробни тези бележки. Разлистих папката и останах дълбоко впечатлена от детайлите и дълбочината на писанията му. В края на папката имаше множество празни листа, озаглавени „Бележки и наблюдения“. В долния край на листа беше написано следното: „(Да бъде попълнено от следващия домоуправител.)“.

Гледах празните страници и си мислех, че старият домоуправител трябва да е бил луд, ако наистина е вярвал, че наследникът му – или който и да било, в този ред на мисли – ще си направи труда да ги запълни с „бележки и наблюдения“. Тогава още не подозирах как ще ми се отразят една полуизядена химикалка и наръч бели листа.

Върнах се към писанията на предшественика си. Бил е много плодовит като писател, изписал беше адски много страници за обитателите на сградата, при това с фанатично четлив и изряден почерк – имаше отровни коментари за биографиите им, странностите и слабостите, предупреждения за какво да се внимава, както и много подробни бележки за това кой какви бакшиши дава. Пълно беше с историйки и анекдоти, бележки под линия и гатанки, наглед незначителни факти, прецизно изложени детайли и остроумни забележки. Беше дал прякори на всички. Прякорите бяха едновременно смешни и мистериозни. „Тя е Дамата с пръстените – беше написал за жената в 2D. – Има всякакви пръстени и други хубави неща.“ За обитателката на 6C беше написал следното: „Тя е La Cocinera, готвачката – сушеф на падналите ангели“. За 5C: „Той е Евровизията, мъж, който отказва да бъде какъвто не е“. Или за 3A: „Той е Мъдреца, чиито сълзи се превръщат в ноти“. Много от прякорите и бележките му бяха от този тип – гатанки. Уилбър явно е бил майстор на отлагането, шампион направо, щом е писал тази книга, вместо да поправя протекли кранове и провиснали черчевета в тая скапана сграда.

Обаче четях ли, четях, направо омагьосана. Беше си странно, да, но извън това беше безценно за един новопостъпил домоуправител. Поставих си задача да запомня наизуст всички обитатели, прякорите им и номерата на апартаментите. Книгата се превърна в основното ми четиво. Да, знам колко е нелепо, обаче без „Библията на Фърнсби“ щях да съм изгубена. Самата сграда е в много лошо състояние, за което

Уилбър се извиняваше и обясняваше, че собственикът изобщо не се интересувал от нея, не откликвал на молби и жалби, не плащал за нищо, дори тъпия си телефон не вдигал – изобщо, не фигурирал в картинката. „Ще се гневиш и ще се чувстваш безсилен – беше написал той, – докато не ти светне, че можеш да разчиташ единствено на себе си.“

Към задната корица на библията беше прикрепил с тиксо ключ, заедно с бележка: „Пробвай го“.

Реших, че е ключ, който отключва всички апартаменти в сградата, обаче го пробвах и установих, че не е това. Имаше много странна форма и не пасваше на нито една ключалка, а аз пробвах всички в апартамента. Любопитството ме изяждаше, затова при първа възможност тръгнах да обикалям сградата, методично, пробвах да го пъхна във всяка ключалка, но без успех. Тъкмо щях да се откажа, когато в дъното на общия коридор на шестия етаж открих тясно стълбище към покрива. В горния край на стълбите имаше врата с катинар и – чудо на чудесата! – ключът влезе в катинара като в масло! Отворих вратата, излязох и се огледах.

Не можех да повярвам на очите си. Покривът беше истински рай, ако не броим паяците, курешките на гълъби и разкъсаната тук-там изолация. Беше просторен, а панорамата – великолепна. Сградите от двете страни на Фърнсби явно наскоро са били съборени, за да се построи нещо ново, така че нашата кооперация се издигаше самотно сред поле от отломки, а пред погледа се откриваха зашеметяващи гледки към почти целия югоизточен Манхатън чак до моста Бруклин, моста Уилямсбърг и небостъргачите в центъра. Беше вечер, когато се качих на покрива, и целият град се къпеше в розовеникава светлина, а един самотен самолет оставяше яркооранжева диря в небето. Извадих телефона си – пет чертички. Оглеждах се и си мислех – какво пък. Оттук най-сетне можех да набера татко и току-виж съм се свързала с Оповръщаната къща, ако проблемът досега е бил в силата на сигнала. Със сигурност беше незаконно да се излиза на покрива, но собственикът на сградата едва ли щеше да дойде в полазения от Ковид град, за да си нагледа собствеността. Локдаунът продължаваше вече втора седмица и този покрив май беше единственото място, където да подишаш чист въздух и да видиш слънце, без да пипнеш вируса. Един ден строителните предприемачи щяха да издигнат тук хипстърски стъклени кули и да погребат Фърнсби Армс в дълбока сянка. Защо да

не е мой дотогава? Видно бе, че добрият стар Уилбър П. Уортингтън III е бил на същото мнение, а той дори не беше живял тук по време на локдаун.

Погледът ми попадна върху нещо голямо и ръбато, покрито с плътен найлон. Дръпнах найлона и отдолу се показа старо и надъвкано от мишки канапе с мръсна кадифена тапицерия в червено – без съмнение любимото местенце на стария домоуправител. Седнах предпазливо да го пробвам и си помислих: „Бог да благослови Уилбър П. Уортингтън Трети!“.

Започнах всяка вечер да се качвам на покрива, по залез, с термос, пълен с маргарита или друг някой екзотичен коктейл, който забърсвах от пиячката в килера, изтягах се на канапето и гледах как слънцето залязва над Долен Манхатън, като постоянно набирах номера на тате. Все така не успях да се свържа, но поне се провалях на хубаво място и с пиячка в ръка.

Уви, моят уединен рай не изтрая дълго. Преди два дни, през последната седмица на март, докато Ковид беснееше из града, заварих катинара разбит – някой от обитателите беше изнесъл на покрива пластмасов шезлонг, плюс холна масичка и саксия с мушката. Много се подразних. Милият стар Уилбър имаше сред боклуците си и колекция катинари, затова избрах един от най-големите, истинско чудовище от стомана и хром, достатъчно тежко да размажеш главата на плъх, и заключих с него вратата към покрива. На опаковката му пишеше, че производителят дава гаранция срещу разбиване, иначе връща парите в троен размер. Обаче съседите ми явно копнееха за свобода не по-малко от мен, защото някой успя да скъса халките на катинара, вероятно с лост или кози крак, предвид че беше сцепил и вратата. Вече нямаше как да я заключа. Колкото до нова – пробвайте се да купите нова врата по време на Ковид.

Знам кой го е направил, почти съм сигурна. Когато излязох на покрива през разбитата врата, нарушителят вече се беше настанил там на един от онези странни столове с формата на половин яйце, разрязано по дължина, и целият тапициран с нещо космато. Та, свил се беше нарушителят в косматия стол, пушеше електронна цигара и четеше книга. Не знам как беше домъкнал на покрива чудовищното нещо. Още повече че нарушителят беше млада жена, обитателката на 5B – веднага

я познах. Нея Уилбър наричаше в библията си Хелоу Кити, защото мацката носела пуловери и суичъри с бялото коте с червеникавата панделка от едноименното анимационно филмче. Тя ме погледна хладно, сякаш ме предизвикваше да ѝ потърся сметка за разбитата врата. Нищичко не казах. И какво да кажа? Пък и постъпката ѝ заслужаваше известно уважение. Момичето ми напомняше малко за самата мен. Освен това не се налагаше да си говорим – тя очевидно беше решила да се прави, че не съм там, точно както аз се правех, че нея я няма. Тъй че – мълчахме си.

Скоро след това обаче и други обитатели взеха да откриват покрива, поединично и на групи. Довличаха по тясното стълбище най-грозните си столове и се паркираха да позяпат залеза, като всички спазваха „социална дистанция“, новата модна фраза. Опитах се да ги спра, наистина се опитах. Лепнах бележка, че е незаконно (което е самата истина!) да се качват на покрива, че някой може да се спъне и да падне през ниските парапети. Но междувременно локдаунът се беше проточил, сякаш продължаваше с години, и нищо не можеше да спре хората – искаха си чистия въздух и гледката, точка. Не ги виня. Сградата е тъмна, студена и навсякъде става течение. В коридорите мирише странно. Повечето прозорци са пукнати или счупени. Пък и покривът наистина е просторен, а и всички внимават да не се докосват, да не говорят високо, да не дава бог да си издухат носа, спазваме и двата метра дистанция. Жалко, че в тоя тъп град никъде не можеш да купиш дезинфектант за ръце, иначе щях да паркирам една трилитрова бутилка до вратата. Поради липса на други варианти веднъж дневно почиствам дръжките с белина. За себе си не се притеснявам – само на трийсет съм, тоест достатъчно млада да не пострадам тежко от вируса. Е, имам астма, което малко усложнява нещата.

Обаче тайното ми уединено кътче ми липсва.

Междувременно Ковид вилнееше из Ню Йорк. На девети март кметът съобщи, че в града има шестнайсет доказани случая на заразата. Както вече споменах, на тринайсети Националната гвардия отцепи Ню Рошел, а на двайсети обявиха локдаун за целия град, точно навреме за премиерата по Нетфликс на сериала „Тайгър Кинг“, който се превърна в истински хит, щото хората нямаше какво друго да правят. След няма и седмица заразените надминаха двайсет и седем хиляди, стотици умираха всеки ден и краят му не се виждаше. Следях редовно

статистиката и тогава – като знак от съдбата може би – започнах да записвам данните на празните страници в края на книгата, която Уилбър беше озаглавил „Библията на Фърнсби“.

Естествено, всички, които можеха да избягат от Ню Йорк, вече го бяха направили. Богаташите и заможните професионалисти бягаха от града като плъхове от потъващ кораб, пръскаха се с писъци към Хамптън, Кънектикът, Бъркшър, Кейп Код, Мейн – възможно най-далече от Ню Ковид Сити. Не и ние. Като домоуправител мой дълг е – или поне звучи логично – да направя нужното, така че Ковид да не нагази Фърнсби Армс и да не избие обитателите му. (Освен онези, които са тук с контролиран наем – ха-ха, техните дръжки няма нужда да ги бършеш с белина, както несъмнено би ми казал собственикът на сградата.) Пуснах им съобщение с правилата – без външни хора в сградата, всички да спазват дистанция от два метра в общите площи, без струпвания на стълбите. И така нататък. Точно както би направил тате. Засега властите не съветват да се носят маски, понеже няма достатъчно за лекарите. Накратко, за неизвестен период сме в капана на сградата. Направо сме си като в затвор.

Затова всяка вечер онези от обитателите, които са открили покрива, идват горе. В началото бяхме шестима. Проверих ги всичките в „Библията на Фърнсби“. Оцетка от 2В, Евровизията от 5С, Дамата с пръстените от 2D, Терапевтката от 6D, Флорида от 3С и Хелюу Кити от 5В. Преди два-три дни Ню Йорк пощуря да поздравява лекарите и другите служители на първа линия в седем часа вечерта, около залез-слънце. Приятно беше да правиш нещо ново за разнообразие. Така хората взеха да се събират на покрива малко преди седем и удареше ли часът, всички почвахме да ръкопляскаме и да дюдюкаме от своя покрив заедно с останалата част от Ню Йорк, също така удряхме тенджери и тигани и свирехме с пръсти. Това отбелязваше началото на вечерта. Качих един фенер със спукано стъкло, който изрових от боклуците на Уилбър, и палех свещ в него. Другите също донесоха фенери и свещници със защитно стъкло, така че се получи малка осветена зона. Евровизията донесе антикварна керосинова лампа с медна рамка и декоративно стъкло.

В началото никой не говореше и толкоз по-добре, ако питаха мен. Като знам как се отнесоха с баща ми хората, с които беше живял под един покрив с години и на които беше помагал всячески, хич и не исках да

познавам новите си съседи. Даже нямаше да стоя тук с тях, ако не бях открила покрива първа. Домоуправител, който си въобразява, че може да се сприятели с обитателите на сградата, за която отговаря, само си търси белята. Дори и в лайнън клозет като този всички гледат на домоуправителя отвисоко. Затова мотото ми е да стоя на разстояние. А явно и те нямаха желание да ме опознаят, така че... Всичко си беше наред.

Понеже бях нова, всички на покрива ми бяха непознати. През повечето време си ровеха в телефоните, пиеха бира или вино, четяха книги, пушеха трева или правеха нещо на лаптопите си. Хелюу Кити се гушеше в грамадския си космат стол и почти постоянно пушеше електронната си цигара. Веднъж до носа ми стигна миризмата на вейпа ѝ – беше нещо адски сладниково, като диня. Тя смучеше това нещо постоянно, сякаш не можеше да диша без него. Цяло чудо е, че още не беше умряла. Предвид новините, които идваха от Италия, за хора на апаратно дишане – макар че основно ставаше въпрос за старци на преклонна възраст, – едвам се сдържах да не избия тая простотия от ръката ѝ. Но пък всички имаме право на един порок, нали така. А и коя съм аз, че да ѝ давам тон в живота? Някаква домоуправителка. Евровизията си носеше малка колонка, вързана към блутут, оставяше я до стола си и пускаше тих европоп. Доколкото можех да преценя, никой в сградата не излизаше навън, дори за хранителни продукти и тоалетна хартия. Бяхме в режим на пълен локдаун.

Междувременно, понеже се намирахме много близо до Презвитерианската болница, линейките виеха надолу и нагоре по улица „Бауъри“, сирените им набираха сила при приближаването си и утихваха до протяжен вой с отдалечаването си от Фърнсби Армс. А после започнаха да се появяват необозначените хладилни камиони. Скоро научихме, че с тях пренасят трупове на починалите от Ковид. Тези камиони циркулираха по улиците като чумните каруци от стари времена, денем и нощем, и спираха твърде често, за да натоварят поредното тяло в чувал.

Вторник, трийсет и първи март, тоест днес, се превърна в нещо като паметен ден за моя милост, защото точно днес започнах да записвам разни неща в тази книга. Първоначалният план беше да вписвам само числа и статистика, но нещата бързо излязоха от контрол и проектът се разрасна. Числата от днес също бележеха нещо като повратна точка –

според „Ню Йорк Таймс“ днес смъртните случаи от Ковид в града бяха надхвърлили хиляда. Заболелите в Ню Йорк бяха 43 139, а в щата – 75 795. От петте общини на Ню Йорк Куинс и Бруклин бяха пострадали най-зле, с 13 869 и 11 160 случая на Ковид съответно. В Бронкс бяха 7814, в Манхатън – 6539, а на Статън Айланд – 2354. Като записвах тези числа, аз сякаш ги опитомявах в главата си и вече не ми изглеждаха толкова страшни.

Следобед валя. Качих се на покрива както обикновено, петнайсетина минути преди залез-слънце. Вечерната светлина хвърляше дълги сенки по мократа от дъжда „Бауъри“. Ако не се броят сирените, градът беше празен и тих. Странно, но и някак спокойно. Нямаше коли, клаксони, по тротоарите не бързаха пешеходци, в небето не трещяха самолети. Въздухът беше измит и чист, пълен с тъмна красота и магическа поличба. Без изгорелите газове на колите градът миришеше на свежо и ми напомняше за краткия ми щастлив престой във Вермонт, преди... е, както и да е. Улиците долу вече потъваха в сумрак, когато обичайните заподозрени се появиха на покрива. Щом удари седем, от близките сгради се чува обичайните аплодисменти и трясък на тенджери и тигани и ние също наскачахме от столовете и започнахме да правим същото – всички освен обитателката на 2В. Тя просто си седеше и се мъчеше с телефона си. Уилбър ме беше предупредил за нея – държала се като английската кралица и го викала да ѝ сменя крушките, но поне и бакшишите ѝ били кралски. „Тя е чист нюйоркски оцет от местен сорт – беше написал той, а след това беше добавил една от гатанките си: – От най-хубавото вино се получава най-силният оцет.“ Каквото и да означава това. Беше на петдесетина години, като гледах, и винаги се обличаше в черно. Сега беше с черна тениска и избелели черни дънки, впити. Петната от боя по износените ѝ маркови кубинки бяха единствените цветове по нея. Реших, че е художничка.

Жената от 3С, наречена Флорида в библията на Фърнсби, извика на Оцетка:

– Ти няма ли да се включиш? – Веднага усетих, че двете и преди са си имали вземане-даване. Флорида – старият домоуправител не беше разяснил откъде идва прякорът, може би просто така я знаеха в сградата – беше едра жена с огромен бюст и с енергията на човек, който място не може да си намери, прехвърлила беше петдесетте, косата ѝ винаги беше като след фризьор, а над обсипаната си с пайети блуза

беше наметнала лъскав златист шал. Библията я описваше като клюкарка, със следната остроумна добавка: „Клюките са празни приказки за човешката раса, изричани от онези, които я обичат“.

Оцетка метна на Флорида леден поглед.

– Не.

– Как така не?

– Уморих се да крещя без полза на вселената, много благодаря.

– Поздравяваме служителите на първа линия, хората, които рискуват живота си.

– Леле, каква си ми светица – каза Оцетка. – И как крясъците ще им помогнат?

Флорида я гледаше немигащо.

– Не е нужно да търсиш логика в това. Esto es una mierda, дрънкаш глупости. Просто показваме подкрепата си.

– И според теб удрянето на тенджери и тигани ще промени нещо?

Флорида нагласи златния си шал, стисна осъдително устни и се тръшна на стола си.

– Когато всичко това приключи – каза след миг-два Дамата с пръстените, – ще е като Единайсети септември. Никой няма да говори за пандемията. Както когато някой се самоубие – повече никой не го споменава.

– Хората не говорят за Единайсети септември – каза Терапевтката, – защото целият град страда от силен посттравматичен синдром след атентатите. И до ден днешен имам пациенти, които се борят с травмата си от Единайсети септември. Макар да минаха двацет години.

– Е как пък да не говорят хората за Единайсети септември? – подхвърли Хелоу Кити. – Напротив, постоянно говорят за това. Не спират. Ще рече човек, че половината Ню Йорк е бил при Кулите, тичал е да си спасява живота и се е давел от прахта и дима. И сега ще е същото. „Чакай само

да ти разкажа как оцелях във Великата пандемия от две и двайсета.“
Само за това ще дрънкат.

– Виж ти – каза Оцетка. – Ти била ли си изобщо родена по време на атентатите от единайсети септември?

Хелоу Кити си дръпна от вейпа и не ѝ обърна внимание.

– Само си помислете колко хора ще се тръшнат от ПТСР заради тая пандемия – подхвана темата Евровизията. – Божке, всички ще тръгнем на терапия. – Засмя се тихичко и се обърна към Терапевтката. – Няма да се отървеш от клиенти.

Тя му отвърна с отровен поглед.

– Напоследък всичко живо страда от посттравматичен шок – продължи Евровизията. – Аз получих травма, когато отмениха Евровизия през две и двайсета. А я следя без пропуск от две и пета. – Хвана се за гърдите и направи физиономия.

– Какво е Евровизия? – попита Флорида.

– Конкурсът за песен „Евровизия“, скъпа. Певци от целия свят отиват да се състезават с оригинална песен, по един певец или група от страна. Победителят се избира с гласуване. Шестстотин милиона я гледат по телевизията. Това е като Световната купа в популярната музика. Тази година трябваше да се проведе в Ротердам, но миналата седмица отмениха конкурса. Бях запазил билети за самолет, стая в хотел, всичко. А сега... – Взе да си маха енергично с ръка като с ветрило. – Помогни ми, докторке, страдам от посттравматично стресово разстройство.

– ПТСР не е повод за шеги – каза Терапевтката. – Същото важи и за Единайсети септември.

– Единайсети септември още е с нас – включи се една жена на трийсетина години. Познах я от книгата – старият домоуправител я беше кръстил Щерката на меренгерото. Живееше в 3В. – Сякаш се е случило вчера. Докосна всички ни, дори моето семейство. Дори в далечното Санто Доминго.

– Ти загубила ли си някого на Единайсети септември? – заяде се с нея Дамата с пръстените.

– По един особен начин, да.

– Как?

Жената си пое дълбоко въздух.

– Баща ми беше голям меренгеро, което, в случай че не знаете, означава, че си изкарваше прехраната, като свиреше меренге. Прекарваше голяма част от времето си в El Show del Mediodna, тоест Обедното шоу. Това е най-популярното телевизионно предаване в Доминиканската република, върви и до днес.

Веднага разбрах, че Щерката на меренгерото ще се впусне да разказва история, и това ми даде идея. Още откакто станах на двайсет имам навика да записвам какво говорят хората около мен, особено простотиите на разни мъже, които ме заговарят по баровете. Просто оставям телефона си на бара или на масата, или дори в джоба си, и го пускам да записва. А когато съм в метрото, да речем, се правя, че ровичкам в телефона си, а всъщност записвам хорските простотии. Няма да повярвате какви бисери съм събрала през годините, часове и часове записи на идиотизми и вулгарности, които да завещая на идните поколения. Понякога ми се иска да си направя канал в Ютюб или нещо такова, та поне да изкарам малко пари от записите. И не са само простотии, впрочем. Уловила съм и други неща, интересни – тъжни истории, смешни истории, разкази за нечия доброта, признания, мечти, кошмари, спомени и дори престъпления. Нещата, които непознати са склонни да ти разкажат късно вечер в метрото... „Веднъж бях толкова отчаян, че пуших кучешко лайно, за да се надрусам...“ „Дебнех баба и дядо, видях ги да се чукат и никога няма да повярваш какви неща правеха...“ „Спечелих бас за сто долара, като одрах, сготвих и изядох хамстера на брат ми.“

Баща ми колекционираше хора, като ги очароваше. Аз колекционирах хора, като ги дебнех.

Накратко, започнах да записвам. Обаче канапето ми се намираще доста далече от Щерката на меренгерото, затова станах, уж нямам търпение да чуя разказа ѝ, и издърпах тъпото червено канапе през двуметровите дистанции между столовете на съседите, като раздавах широки глуповати усмивки и обяснявах, че не искам и дума да изпусна. Настаних се удобно, извадих телефона си от джоба, престорих се, че проверявам нещо, и го включих на запис. След това го оставих небрежно до себе си на канапето, обърнат с микрофончето към Щерката на меренгерото, и се облегнах доволно, свила крака под себе си и с маргарита в ръка.

Какво щях да правя със записа ли? В онзи момент нямах представа, но по-късно, щом се прибрах в апартаментата си, видях дебелината книга на Уилбър, която си седеше на бюрото с куп празни страници, които той ми беше завещал. „Добре де – помислих си, – нека ги запълним. Поне ще се занимавам с нещо през следващите няколко седмици на локдаун, иначе скуката ще ме довърши преди пандемията.“

Но тихо сега – говори Щерката на меренгерото:

– По онова време в шоуто представяха най-добрите групи за меренге. Имайте предвид, че в ония дни заглавията и текстовете на някои от песните бяха... а бе, луда работа. Това го казвам, в случай че някой се засяга на расизъм. – Замълча и се огледа с известно притеснение, сякаш се чудеше как да продължи, а в същото време се опитваше да прецени кой я слуша. – Една от песните например задаваше следния въпрос, буквално: Qui serb lo que quiere el negro. Какво иска чернокожият мъж? Тази песен стана голям хит през осемдесетте и често я пускаха в Обедното шоу, което аз гледах редовно като малка. Не ми позволяваха да ходя в студиото, за да не преча на татко, който работеше и не можеше да се грижи за мен. Той беше самотен баща, имайте предвид. Опитваше се да ме вкара в правия път и не искаше да ходя на такива места.

Тате си беше близък с някои от танцьорките в шоуто и се запознал с някаква жена там. Не знам какво се е случило между тях. На мен казаха само, че са *my amigos* у *mi queridos*, много близки приятели. Друго не питах. Но си останаха приятели с години. Тя винаги се държеше много мило с мен. Не чак като майка, нищо такова, но ме научи какво да правя, когато цикълът ми дойде за пръв път на единайсет. Дори не ми се мисли

какво би направил баща ми, ако не беше тя тогава. Малко по-късно тя изчезна от живота ни, но още пазя добри спомени за нея.

Стана така, че неотдавна се засякох със същата тази жена, няколко седмици преди локдауна. Бях в любимият си фризьорски салон да ми изправят косата, разбирате. Има един майтап, дете дори в рая доминиканските фризьорки все това правят – с едната ръка издърпват косата ти по кръглата четка, а с другата сушат при максимална температура, така че косата ти да стане възможно най-права.

Мда. И аз правех това с косата си всяка седмица, а после си дадох сметка как си съсипвам и косата, и главата, и спрях.

Както и да е. Та, видях я в салона и я питам как я кара. Отначало тя май не се зарадва, че ме вижда, не точно мен, а въобще човек, който я познава. А после взе да ми разказва онова откачено нещо, което звучи невероятно, обаче си е самата истина. Въпросната история започнала на Единайсети септември. Всички жени в салона взеха да пъшкат, един вид пак ли за тоя Единайсети септември. Така де, наслушали сме се. Обаче в нейната история има нещо, което може да ни бъде полезно и в нашето положение сега, както си седим на покрива. Нарекох историята ѝ „Двойната трагедия“.

Ще кажа само, че тая нейна история прикова вниманието на всички жени в салона, чак сешоарите замлъкнаха. Така де, ролките могат да се слагат. Боядисването може да си продължи. Подстригването – също. Но когато някой е взел микрофона и разказва толкоз интересна история, сешоарите млъкват. Това е сигурно.

Между другото Ева е вече на седемдесет, обаче изглежда на петдесет. Тъкмо ѝ бяха издухали косата, която тя е оставила да посивее естествено, но сред сивото и бялото още има достатъчно черно и си личи, че навремето косата ѝ е била много черна, феноменално черна. Сега косата ѝ е прошарена по много красив начин. Освен това е лепнала някое и друго килце на определени места, обаче ѝ отива. Цици и дупе един път, особено за седемдесетгодишна. Сигурно и Джей Ло ще изглежда така. Можем само да гадаем. Искам да кажа, че изглеждаше страхотно за възрастта си.

Когато била на петдесет – по онова време вече бяхме изгубили връзка, а тя беше напуснала „Обедното шоу“, – Ева се влюбила в по-млад мъж.

И взела, че напуснала съпруга си, с когото така и не могли да имат дете. Луда работа. Та влюбила се тя в онзи доминиканец, който – вярвате или не – свирел в меренге групи. Бил перкусионист и свирел на всякакви ударни – на палки, на бонгоси, на маракаси, на триъгълник, на каскабел и да, на един ударен инструмент от Перу, наречен кози нокти. Обаче свирел джазирано меренге, също като великаните от старата школа Хуан Луис Гера (преди да се роди отново), Виктор Виктор, Маридалия Ернандес и Чичи Пералта.

Та Ева каза, че изведнъж ѝ щукнало да се вслуша най-после в сърцето си, а всичко друго да върви по дяволите. Вече пет пари не давала за онуй, дето спира много хора в Латинска Америка и на острова да правят каквото им се иска, а именно „El quiй dirbn?“. Какво ще кажат хората, демек. Не, на Ева изобщо не ѝ пукало. Мислела си – всички да вървят по дяволите, аз съм влюбена в този мъж, той свири в група, ще напусна съпруга си.

Сигурно защото били лудо влюбени, Ева взела, че забременяла. Звучи невероятно, нали? Но както Ева заяви пред целия салон, без грам да се притеснява, сексът бил удивителен. Двамата постоянно правели секс. Не като със съпруга ѝ, с когото нищо не правели, поне аз така разбрах. Просто били спрели. Обаче онзи тип бил на трийсетина години и як като бик. Върх, божке! Какви неща каза само Ева за секса! Е, явно сексът е бил толкова хубав, че тя забременяла. Толкоз.

*

– Колкото по-горещ е сексът, толкова по-бързо забременяваш – прекъсна я Флорида от ЗС. Е, вече знаех от библията, че си пада клюкарка.

– Това е научно невярно – намеси се с остър тон Оцетка и махна пренебрежително. – Бабини деветини, които науката отдавна е отхвърлила.

– Ти пък кога и къде си завършила медицина?

След учтива пауза Щерката на меренгерото продължи:

Понякога всичко опира до секса. Друг път опира до секс и страст. И комбинацията от тези две неща довела до медицинско чудо. Ева била

на петдесет години и носела в утробата си детето на трийсетгодишния си любовник, за когото междувременно се била омъжила. Естествено, всички смятали поведението ѝ за скандално. Но по онова време тя вече пет пари не давала за мнението на хората. Ама никак. Изобщо.

Същото важало и за него, впрочем. Новият ѝ съпруг бил от много бедно семейство в Санто Доминго, от един квартал, известен с името Вила Мела. Самият факт, че е станал музикант и си изкарва прехраната като такъв, било голяма работа. Бил щастлив. И влюбен в тази невероятна жена. Бракът им бил крайно неконвенционален, обаче им се получавало. В самото начало били решили, че няма да пуснат раздорите на външния свят в брака си.

Всички във фризьорския салон слушахме историята на Ева наострили уши! Жените даже взеха да пращат чистачката да купи от отсреща кафе с мляко, щото историята едва започваше, а вече беше наистина много интересна.

И тогава Ева стигна до Единайсети септември. В онзи ден имала работа на Уол Стрийт и видяла атентата с очите си. Самолетът минал над главата ѝ и се забил в първата кула. А тя точно към тази кула отивала по работа. И случайно се оказала една от онези почти хиляда нещастници – или пък е извадила невероятен късмет, зависи как ще го погледнеш, – които били на мястото, когато се случило. Загубила равновесие от ужас, стъпила накриво и си изкълчила лошо глезена, обаче от адреналина не усещала болка и хукнала да тича. Само за едно нещо можела да мисли – как да се прибере у дома при съпруга си и двегодишния си син.

Само за това се молела. Да се махне оттам, да вземе метрото и да стигне до Уошингтън Хайтс при семейството си. Нищо, че на нейните години повечето жени вече са баби. Тя обаче била жена на средна възраст, която отчаяно искала да види малкото си дете и да го прегърне. Да вдиша миризмата му. Успяла да се качи някак на метрото, малко преди да спрат цялата система. Стигнала до дома си, влязла през вратата и го видяла, великолепия си съпруг с ясните пъстри очи и къдравата коса като вълни в бурно море. Косата му била тъмнокестенява, но изсветлявала по краищата и това подчертавало канеления цвят на кожата му.

Казвал се Алексимас (това име е съставено от Алексис и Томас, в Доминикана често правят така, хич не се смейте) и като я видял, веднага се разплакал. Сълзите се стичали по бузите му като на малко дете. Понеже двамата се обичали дълбоко, нямало значение, че Алексимас ронел сълзи, макар да бил зрял мъж. Защото се чувствал напълно сигурен в съпругата си, която била с двайсет години по-голяма от него. С Ева се чувствал в безопасност. А никак не му е било лесно на младини, във Вила Мела. Да, точно така. Нека кажем само, че къщата им имала пръстен под.

А във фризьорския салон жените вече си пиеха кафенцето. Ева разказваше колко дълбоко я потресло видяното на Единайсети септември. До така степен, че не можела да спи. Лекарят ѝ казал, че си е изкълчила глезена, скъсала е мускул и трябва да си остане няколко седмици у дома с крака нависоко. И това ѝ дошло нанাগорно, взела да откача. Зависела напълно от съпруга си за всичко. Той пазарувал. Той правел всичко за нея и за малкия. Няма нищо против да пазарува, дори да ѝ купува тампони. Ева каза, че това било просто част от тяхната неконвенционална любов. Алексимас бил силен и стабилен доминикански мъж, извадил късмета да намери жена, която можела да каже: „Пет пари не давам какво говорят хората за мен и за постъпките ми“. Soy una de muchas mujeres as! Каква жена само, една на милион!

И така, Ева не знаела как да се справи с тези нови чувства. Спомнете си, че през две и първа повечето хора дори не знаеха какво е това ПТСР. Войната в Ирак още не беше започнала. ПТСР, какво е това? Ева не знаела, но точно от това страдала. Постоянно се чувствала потисната. Стояла си у дома и гледала телевизия и мислела само за едно – че не може да си мръдне крака, защото го е наранила, докато е бягала от най-ужасното нещо, което била виждала. И всеки път, когато видела репортажи за атентатите по телевизията – а по онова време само за това се говореше по новините и кадрите се повтаряха постоянно, – имала чувството, че отново стои на онази улица. Започвала да трепери и да плаче.

Алексимас вече се тревожел, защото заради нейните кошмари никой в къщата не можел да спи. Малкото момченце усещало тревогите на майка си и също не спяло добре. Точно както онзи самолет събори кулата, така съсипал и техния дом, обърнал живота им надолу с главата.

Не можели да се отърсят от травмата. И накрая стигнали до едно трудно решение, което щяло да реши проблема им в дългосрочен план – да се махнат от Ню Йорк и да се върнат в Санто Доминго. Макар че се справяли нелошо в Америка и виждали как американската им мечта се сбъдва в Ню Йорк, в доста голям апартамент до железопътните линии с големи прозорци, три спални, хол и отделна трапезария.

– Не може да бъде – измърмори Флорида. И другите в малкия ни кръг реагираха с изненада, макар че не разбрах на какво реагират – на апартамента на Ева или заради намесата на Флорида. А тя, оказа се, имаше още какво да каже по въпроса. – Как са си позволили такъв апартамент? Сега това са колко, три, даже четири хиляди на месец! А дори и тогава... не! А ако е бил с контролиран наем, значи са били тотално луди да го зарежат!

– Вярно е – каза Евровизията. – Аз едвам си позволявам тая дупка.

– Оставете я да разказва – скастри ги Оцетка.

– Да – кимаше Щерката на меренгерото. – С отделна трапезария на 172-ра улица с изглед към авеню „Форт Уошингтън“. Точно така. И решили да зарежат всичко това, защото онзи ужас бил дошъл в дома им и Ева не можела да се отърве от кошмарите. Планът бил мъжът ѝ и синът ѝ да заминат първи за Санто Доминго, а тя да остане още малко, докато ѝ изтече предизвестието за напускане и прочие. Освен това имала нужда от малко пространство и уединение, така че да се отдаде на скръбта си и да се справи с чувствата си, без да плаши малкия. Щяла да ги последва най-много след месец-два. Решено било. Щели да се върнат в Санто Доминго и да започнат живота си отначало. Познавали много хора там и били сигурни, че ще се справят.

Прегледали разписанията и се оказало, че най-ранният полет до Санто Доминго, който Алексимас и малкият можели да вземат, бил на единайсети ноември. Обаче Ева казала: „А, не, абсурд. Няма начин семейството ми да лети със самолет на единайсети, без значение кой е месецът. Единайсети естб quieta'о. Прокълнат е.“ Повече никога нямало да летят на тази дата. Никога. Затова Ева купила билети за дванайсети ноември, откарала мъжа си и детето на летището и там тримата се сбогували.

Била съсипана, но знаела, че сега, когато е сама, ще може да се справи със страховете си. Вече можела да се наплаче на воля, да креци във възглавницата три, четири дни – което не можела да направи пред двегодишното дете. Нито пред мъжа си, в този ред на мисли. Иначе той щял да си помисли, че съвсем се е побъркала, което си било вярно. Била силно травмирана. Ако не обичала толкова силно семейството си, със сигурност щяла да полудее.

И така, Ева оставила двамата на летището и потеглила обратно към Уошингтън Хайтс. Пуснала си в колата диск с музиката на мъжа си, защото така правеха хората по онова време, и това веднага ѝ пооправило настроението. Тъгата от сбогуването отстъпила пред облекчението, че скоро ще имат нов живот далече от трагедията. Смеела се и се поклащала зад волана в ритъма на музиката, даже взела да си мисли за секс с мъжа си, който вече ѝ липсвал. Само си представете как жена на нейната възраст се подмокря като някоя тийнейджърка. Голяма работа!

Чувствала се щастлива за пръв път от много време, била се отвяла и изобщо не чула новините. Когато стигнала Уошингтън Хайтс, влязла с куцукане в апартамента и видяла, че светлинката на телефонния секретар примигва. Не забравяйте, че действието се развива през две и първа. Натиснала бутона да чуе съобщението. Било от сестрата на мъжа ѝ. „Къде е той? Къде е той? Как е възможно това? Защо ги качи на онзи полет?“ Ева включила телевизора и така разбрала, че полет 587 е катастрофирал във Фар Рокуей, Куинс, деветдесет секунди след излитането.

Полет 587 бил толкова добре познат в Доминиканската република, че даже имало меренге, кръстено на него. Меренге, което съпругът ѝ изпълнявал. На самолетите също редовно пускали това парче – „El Vuelo Cinco Ochenta y Siete“, – толкова била популярна песента. Полетът винаги потеглял рано сутрин, така че да кацне в Санто Доминго точно навреме за първата ти студена бира, изстудена в лед. Когато ти сервира бира по този начин, ѝ викат „облечена като булка“, защото бутилката цялата е заскрежена. Все едно е облечена в бяла рокля.

Съпругът ѝ трябвало вече да си пие бирата *vestida de novia*, а вместо това бил мъртъв, както и малкото им момченце. Загинали в миг на полет 587, на дванайсети ноември 2001 година. Защото не искали да летят на

единайсети. Жените във фризьорския салон се бяха умълчали всичките, освен една, която хлипаше тихичко.

Щерката на меренгерото плъзна бавно поглед по нас, слушателите си на покрива. Ние също мълчахме потресени. Дори Оцетка. Посегнах към телефона си, решила, че това е краят на историята. Повече от всичко на света исках да се свържа с татко.

– А Ева каза: „Мда, такъв беше животът ми. Преживях двойна трагедия.

Щерката на меренгерото клатеше глава. – Помня, че изтрих носа си с ръкав и я попитах как се е справила с такова нещо. „Не се справих – отговори тя. – Вие сте първите, на които разказвам тази история. Оттогава минаха двайсет години, но аз не говоря за това. Погребах каквото беше останало от съпруга и детето ми. Заключих апартамента си в Ню Йорк. И се върнах в Доминиканската република. Там никой не знае коя съм и какво съм преживяла. Няма да ви кажа нищо друго за себе си, защото не искам да ме намерите.“ И като каза това, ме погледна в очите и аз кимнах, в знак че никога няма да кажа на никого коя е.

А тя взе да мести поглед по жените в салона, предизвикателно някак. „Не ми пука какво си мислите. А mí no me importa el qué dirán. Не ме интересува какво си мислят хората за живота ми и за решенията, които съм взела, или как се справям със своята двойна трагедия. Y así fue, y así es la vida – добави Ева, после се обърна към своята фризьорка: Termina mi peinado, por favor.“ Довърши ми сешоара.

Когато фризьорката си свърши работата, седемдесетгодишната жена ѝ остави бакшиш от двайсет и пет долара и си тръгна.

– Чудя се. Не знам – каза след миг Щерката на меренгерото. – Каква е поуката?

Никой на покрива не отговори. Щерката на меренгерото помълча още миг, сякаш чакаше някой да реагира, после вдигна рамене и си отговори сама:

– Отрицание. Реално на нея отрицанието ѝ е свършило работа. Успяла е да се отдели от трагедията до такава степен, че в един момент просто си е казала – вече няма да мисля за това, и толкоз. По-късно научих, че

Ева наистина си е създала нов живот в Доминиканската република. Не се е омъжила пак, но има множество ухажори, които я търсят постоянно и я гледат като кралица. Убедена съм, че и секс не ѝ липсва. Въпросът е ние какво да правим. В момента немалко от нас преживяват своите лични трагедии – губят близки, губят работата си, дома си, кариерата си, а някои губят цялото си семейство. И много хора живеят в отрицание. Но точно заради такива хора пандемията расте и на мен ми писна от тях. Затова ето какво мисля – малко отрицание върши работа, но твърде много отрицание носи вреда. *Y colorín colorado, este cuento se ha acabado.* Яла баба лук, приказката е дотук.